

Jmenoval jsem se Peter. Kdysi jsem býval politikem a měl jsem vlivné kontakty. Jenže jsem byl zrazen. Zrazen vlastní krví. Krví v níž koloval jed. Ta nestoudná hana mé duše začala před několika měsíci (už ztrácím pojem o čase), kdy jsem dostal tu čest, být pozván na výzkumnou výpravu na jižní pól. Mé srdce neodolalo a v zájmu vytěžení více politických bodů zahořelo pro tuto expedici.

Ted' zde ležím na ledu. Téměř neschopen pohybu a mluvy. Můj oslepený a dříve snad zaslepený zrak hledí na železný kříž, jenž je jako klín mezi smrtí a životem vražen, do krutého ledu. Který jen bere a ničí svou jednotvárností krásu přírody, která dlí v různorodosti. Moje oči vidí i slova, která jsou do toho kovového znaku smrti vyryta. Jsou stručná a krutě pravdivá: Zde leží Peter Lettl. To jméno zní jako slova z dětské říkanky. Nyní ho však nedokážu ani vyslovit.

Mé tělo je zesláblé. Jen má ruka má sílu a mohu v ní třímát pero, jímž píši tento svůj epitaf. Epitaf lží a sobectví. Svědectví o mé smrti. Cítím, jak se mi po těle rozlévá smrt a proudí mi v žilách jako krev. Přeji si pomstu. Tak zní mé poslední myšlenky. Byl jsem totiž zrazen a potupen. Přestože nemám už ponětí o čase. Dokážu s jistotou povědět, že to co vám teď povím, se stalo někdy před dvěma či třemi dny, které odhalily, jakou zmijí si hřeji na bedrech.

Byl to den stejný jako všechny předtím. Mrazivý, krutý a prázdný. Byl jsem tehdy poslán s fotoaparátem na míle daleko od tábora. Měl jsem zachytit krásu té nehostinné pustiny, která dle slov mho bratra, který expedici velel, tkví právě v její neměnnosti. Neváhal jsem a s touhou jsem kráčel po té pustině. Větší a krutější než je jakákoli poušť světa. Hledal jsem byť jen jediný bod, který by se dal zachytit. Má mysl se točila jen kolem toho. Už jsem se přestal ohlížet k táboru, jako k opěrnému bodu. Nedbal jsem ušlé vzdálenosti ani větru, který mne bičoval jako krutý pán otroka a kráčel jsem kupředu, vstříc náruči paní smrti. Po cestě jsem několik snímků opravdu pořídil, přesto trvalo delší dobu, než jsem se kvůli hrozbě omrzlin obrátil nazpět směrem k táboru.

V dále jsem však stany neviděl. Jen loď. Snad nevyplouvají beze mne! Napadlo mne tehdy, a rozběhl jsem s větrem v zádech k lodi. Mé myšlenky se točili jen kolem hrůzné představy osamocení, zde na planině nekončícího ledu. Uklidňovala mne akorát myšlenka, že na palubě ledoborce je i můj bratr, který by na mne jistě nezapomněl. Obzvláště, když to byl on, kdo mne poslal na mou individuální výpravu s fotoaparátem.

Když jsem dorazil na místo, spatřil jsem, jen holou planinu, namísto stanů, jež tam stávali. Zatajil se mi dech. Přesto mnou prošla ohromná úleva, když jsem zjistil, že ledoborec je pořád na svém místě. Hledíce na loď, jsem koutkem oka zaznamenal pohyb nalevo ode mě. „Ach bratře!“ Začal jsem, když jsem ho rozpoznal. Pak jsem však zahlédl, co třímá v ruce, a zorničky se mi rozšířily. Též v hrdle mi zaschlo. „My už odplouváme?“ Vykoktal jsem, při pohledu na zbraň, kterou třímá v levičce. Žádné my není. Ty neodplouváš" řekl a poté mne udeřil pažbou do spánku. Zahalila mne tma. Nevím na jakou dobu, ale když jsem se probudil, bylo mé tělo již takřka neschopno pohybu a omrzliny se mi šířily po těle jako smrtící nádor. Mé srdce se na chvíli zastavilo, když jsem spatřil kříž, pod kterým jsem byl položen. Mé myslí dlouho nemohlo dojít, že jsem odsouzen k smrti. Políben pažbou Jidášovou. Přibit na kříž z ledu. Usmrcen mrazem a strachem. Byl jsem sklíčený a zděšený. Až ve smrtelné agonii, která se mě nyní dotýká, mne strach přešel.

Mé myšlenky začaly zamrzat stejně jako tělo a skončily u myšlenky nejprimitivnější. U myšlenky na pomstu. Má temným pláštěm nenávisti zahalená mysl, nečekaně prozřela. Hmatem jsem zjistil, že v pravé kapse mé bundy je diář. Diář, který musí mít každý politik u sebe. Jde-li i o otázky smrti. Díkybohu jsem nahmatla i pero. Má ruka však byla natolik omrzlá, že jsem nemohl pero ani udržet. Vložil jsem tedy svou ruku mezi stehna a zahříval jsem ji teplotou svého těla. Po několika minutách jsem byl již schopen udržet pero v ruce a psát zde své svědectví. V prstech, které mne šíleně pálí, jen silou vůle svírám pero. Není mi pomoci. Jsem mrtev již ted'. Můj odkaz ale nikoli.

Nemám dost sil, vylíčit, co jsem se rozhodl udělat. Jen abych usvědčil toho hada. Kaina, který mne zabil jen kvůli penězům. Penězům, jež jsem mu odepřel přidělit na jeho polární výzkumy. Možná to ode mne bylo sobecké. Ale život jsem mu tím nesebral. Jen sny.

Nevím, jestli mám sílu a odvahu to provést. Vím však, že jiná cesta není. Tento deník brzy podlehne zkáze neúprosného arktického mrazu.

Svírám tedy v ruce i kapesní nůž, který vyryje má slova viditelněji než pero. Mé tělo bude svědectvím o mé smrti. Nůž vyryje ta slova nesmazatelně. Bůh žehnej mému srdci. Sbohem